

Jeg vil slutte med at gentage, hvad jeg sagde, da vi i forrige samling havde en lignende forespørgsel: Efter min mening er det ikke samfundets ansvar og skyld, at børn i dag alt for tidligt lever en slags voksenliv og alt for tidligt drikker alt for meget, går rundt i byen uden voksenledsagelse og alt for tidligt har et sexliv, som deres sjæl slet ikke kan følge med til.

Jeg er virkelig bange for, at der er nogle årgange børn og unge, som simpelt hen er blevet frarøvet deres barndom. Ingen har gjort det med vilje, men i misforstået tolerance og frisind har børnene fået lov at råde selv og gøre alt, hvad de har lyst til, og når de har lyst til det. Kammeraterne er blevet trendsættere, og forældre og lærere har ladet stå til. Jeg håber og tror, at de, der nu er unge forældre til små børn, også kan se de faretegn, som jeg ser, og som mange herinde ser, og at de vil lade deres børn være børn og bagefter sætte nogle grænser for dem, så alt ikke er lige meget. Det fortjener de børn og unge, vi alle holder så meget af.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Fru Else Theill Sørensen nævnte noget om, at debatten måske var gået ind i et forkert spor, fordi der blev talt om frivillige organisationer og tilskud til dem. Men der vil jeg da sige, at det, der er grundlaget for debatten her i dag, vel er den redegørelse, som ministeren har skrevet og måske endda egenhændigt skrevet. Deri står jo nævnt om frivillige organisationer, at det foreslås, at på det overordnede organisatoriske plan etableres faste samarbejdsstrukturer mellem kommuner og amter og relevant personale og frivillige organisationer – og så tales der lidt mere om dem. På sidste side tales der så i øvrigt også om, at foreningerne hvert år får tilskud fra Sundhedsstyrelsen til deres aktiviteter. Så jeg må da nok sige, at vi ikke har været det mindste af sporet i debatten her, det hører med.

Så det her med at forældre, skoler osv. har ansvaret. Mener fru Else Theill Sørensen ikke også, at vi som samfund, vi som politikere har et ansvar, når det gælder markedsføring, bevillinger, håndhævelse, kontrol osv. med, at butikker og restauranter overholder de love, der er? Er det ikke vores ansvar?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil sige til det sidste, at det er vores ansvar, men der er grænser for, hvad vi kan gøre. Det er derfor, jeg understreger, at det først og fremmest er forældrene, der skal tage vare på deres små og halvstore børn og ikke tillade dem at tage til Løkken på drukweekend, eller hvad det nu er for noget. Der er jo også den mulighed, at forældrene siger: Det må du ikke Peter, du bliver herhjemme hos mor og far eller også sammen med kammeraterne fra sidevejen, som heller ikke må.

Forældre skal lade være med hele tiden at tro børnene, når de kommer og spørger, hvorfor de ikke må, for det må alle de andre. Hvis forældrene slog sig sammen, kunne det jo være, at de kunne forhindre det. Det kunne også godt være, at Løkken-Vrå Kommune, hedder den vel, kunne gøre en kæmpe indsats for, at de drukfester, der foregår i Løkken, ikke foregår mere. Man kunne f.eks. bestemme i politivedtægten, eller hvor det nu kan være, at man slet ikke vil have unge under 18 år ind på de diskoteker. Der er altså nogle, der kan gøre noget, nogle, der også har et ansvar.

Jeg regner med, vi vedtager det lovforslag, som vi nu skal behandle som næste punkt, og at det også vil hjælpe på det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Jeg kiggede lidt på selve udformningen af forespørgslen, der lyder: »Hvilke initiativer vil regeringen tage i forhold til den løse danske alkoholkultur og særligt i forhold til børnenes og de helt unges alt for tidlige alkoholdebut...« Vi diskuterer altså både voksne, og vi diskuterer børn. Det synes jeg der er god rimelighed i at gøre, for jeg synes altid, det er noget imponerende, når forældregenerationen bestiger talerstolen, løfter en advarende pegefinger og siger til børnene: Nu skal I tage jer sammen.

Det her er en debat, der i ordets egentlige forstand vedrører os alle. Hvis bare man tager nogle af de centrale tal ud, tror jeg, det står meget klart, hvilket samfundsproblem vi taler om. Vi taler om 200.000 mennesker, der er afhængige på den måde, at det har en negativ betydning for deres liv. Vi taler om 60.000 børn, hvis forældre er indlagt på grund af alkoholrelaterede sygdomme. Vi taler om en samfundsudgift på i